

νων, έσυνείθησαν οί 'Ιταλοί νά δέχωνται τήν έλευθερίαν !...

Οί άνθρωποι λέγουσιν, ότι ή έλευθερία είναι πολύτιμόν τι... και έγώ συμμερίζομαι προθύμως τήν γνώμην των ταύτην, λαμβάνων ύπ' όψιν τήν μεγάλην άξίαν των περιουσιών, και τήν έτι μεγαλειέτην των ζωών, άς έδαπάνησεν άχρι τουδε... Παρασυρθείσα ύπό τής άπατηλής κολακείας, δέν έπρόσεξεν ή προδοθείσα, άν εκείνοι, εις ους κατέβαλλε τό τίμημα, ήσαν γνήσιοι άντιπρόσωποι.

Ήσαν άπαταιώνες, και εκείνη έπλήρωσε κακώς, δίδ, τρίς, δεκάκις και πάντοτε... Τόσον τό χειρότερον δι' αύτήν... Όστις δέν έχει σύνεσιν, δέον νά έχη ύπομονήν !...

Τόσα έγκλήματα διεπράχθησαν έν όνόματι τής έλευθερίας ταύτης, ύπό τόσας και τόσον παραδόξους μορφάς παρουσιάσθη αύτη εις τόν πλανώμενον και τόν πλανώντα κόσμον, τόσον συχνά άπέκρυψε τό πρόσωπον αύτης ταύτης τής τυραννίδος, ώστε φρονώ, ότι δέν ύπάρχει άνθρωπος, έχων σφας τάς φρένας, άκούων τό όνομά της και μή καταλαμβανόμενος ύπό τρόμου... έφ' ό και ό άκέραιος εκείνος Παρίνης, όστις κατά τήν έποχήν του είδεν αύτήν και τραγικήν, και κωμικήν, και δημοκρατικήν, και άριστοκρατικήν, και ύπατικήν, και άκόλαστον, και όρηγστρίδα έτι... ότε έγίνετο ένώπιόν του λόγος περί έλευθερίας, ήρώτα έντρομος :

— Έλευθερία ! ποίου είδους :

'Αλλ' αί γνώμαι αύται άρμόζουσιν ένταύθα, ώς ή έν "Αδη όμιλία του Τιτυού, παροτρύνοντος τούς αιώνιως κολαζομένους νά διδαχθώσι δικαιοσύνην.

"Ω ! δέν ύπάρχει κηρίον άρκοῦν νά βύσῃ τά ώτα τής ανθρωπίνης μωρίας. Ταύτα μένουσιν άνοικτά εις τήν πρώτην σειρήνα, ήτις θέλει νά ψιθυρίσῃ εις αύτά τό ᾄσμα του δόλου.

Δέν άξιοῦμεν ότι έβελτιώθημεν. Είμεθα και νῦν οί αυτοί, οίοι και πρό τριών ή πέντε αίωνων, σύροντες άπό γενεάς εις γενεάν τό φορτίον του αίσχους επί του σώματος τής άμαθείας. Λείπουσιν αί άνόσιοι πράξεις ;... Σημεῖον ότι δέν ύπάρχει τις νά τάς προκαλέσῃ, και ουχι αί ψυχαί, ουχι αί προθέσεις, όπως διαπραξώσιν αύτάς προθύμως — διότι τό πλεῖστον ήμῶν ουδ' ιδίαν θέλησιν έχει πρὸς τό κακούργειν και περιμένει μεταξὺ τής κακίας και τής άρετῆς τήν ώθησιν, όπως πέσῃ... "Ως έκ τούτου, και έγώ ουδέποτε προεθέμην νά κηρύξω έν τῇ έρήμῳ, προσπαθών νά βελτιώσω τούς όμοίους μου... "Οχι, είθε ή ψυχή μου νά μεταβληθῇ εις ψυχὴν δικηγόρου, άν έσκέφθην ποτέ τοιοῦτό τι. Πάν ό,τι έγραψα, τό έγραψα όπως δείξω εις τούς άλλους, ότι είξέρω πόσα ποδάρια χωροῦν εις ένα ύπόδημα, καθώς λέγουν οί έν Φλωρεντία γέροντες, και διακρίνω τά βουβάλια άπό τάς χήνας, και ότι, όταν τήν ζητῶ, εύρίσκω ότι έχω και έγώ, άγνοῶ πῶς, κεφαλήν στρογγύλην επί τετραγώνων ώμων.

KZ'

'Αγγελουδι μέ δάχτυλα άπό ρόδα,
Τά μάτια εις τήν τόση εκείνη λύπη
"Εκλείσει...

ΑΓΙΟΣ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

'Αλγεινόν είναι τό βασιλείον του σκότους, άλγεινόν όσον αί σκέψεις του φυγάδος βασιλέως. "Ως μετά μακρά έτη άνιαρξας ζωῆς ό γέρων άναμιμνήσκεται ένίοτε του γέλωτος τής άπολεσθείσης νεότητος, —διότι δέν ύπάρχει αἰών θλίψεως μή περιέχων και μίαν στιγμήν χαρῆς — και τότε τό αἷμά του άραιούται, ό σφυγμός του κτυπᾷ ήσσαν άσθενῶς, τό πρόσωπόν του πορφυροῦται: άλλ' αἴφνης, επί του χείλους του τάφου, όπου είδεχθῆς κύπτει, προσβάλλει αύτόν εἴπερ ποτε άγριωτέρα ή εἰκὼν του θανάτου, και ή έλπίς αύτου άποφύχεται, οὔτω και τό πνεῦμα του Μαμφρέδου, κατά τήν άξιοληνημένην εκείνην νύκτα, άνέτρεχεν εις τό παρελθόν, ζητοῦν άνακούφισιν... άλλ' αἴφνης τό μέγεθος τής τότε συμφορᾶς και ό φόβος μεῖζονος έτι έν τῷ μέλλοντι άπεθάρρυνον αύτόν.

'Η εἰμαρμένη είχεν άφαιρέσῃ άπ' αύτου και αύτό έτι τό άγαθόν τής έλπίδος !...

'Επροχῶρει έν σιωπῇ.

"Ηθελε νά φανῇ παιδρός, νά διηγηθῇ μάλιστα εύφρόσυνόν τινα θρύλον, διότι ήδύνατο νά προσποιητῇ όσον ουδείς άλλος έν τῷ κόσμῳ...

"Ομοιος κατά τουτο πρὸς τήν χώραν του βασιλείου του, ήτις θέλγει τόν θεώμενον αύτήν δι' όλων των θησαυρῶν τής δημιουργίας, ένῶ τό ήφαιστειον έν τοῖς έγκάτοις αύτου παρασκευάζει τόν όλεθρόν της.

'Εν τούτοις, έννοῶν ότι εις ουδέν ώφέλει αύτόν ή προσποίησης τής παιδρότητος, ότι δέ, και άν έτι ώφέλει, ουδείς θά έπίστευεν αύτῷ, άφῆθη όλως εις τήν θλίψιν του.

Οί μετ' αύτου, πεποιθότες, ότι άν ύπῆρχεν όδός τις σωτηρίας, ό Μαμφρέδης θά έβλεπεν αύτήν πρῶτος, διότι ή συμφορά δέν τόν κατέβαλε, και δέν είχεν άνάγκην νά ύποδείξῃ άλλος αύτῷ τά δέοντα γενέσθαι, έβάδιζον έπίσης έν σιωπῇ. Χωρίς δέ ν' άναπαυθῶσιν ουδέ στιγμήν, άφίκοντο επί τέλους εις "Αγιον Πέτρον, χώραν άπέχουσαν όκτώ μίλλια του "Αγίου Γερμανού.

'Ηθέλησαν νά σταθῶσιν εκεί, άλλὰ τό μέρος δέν έφάνη αύτοις άσφαλές: όθεν άπεφάσισαν νά έξακολουθήσωσι τήν πορείαν των.

Οί ίπποι, καιπερ κεκοπιακότες, έδικαῖουν τήν επ' αύτων πεποίησιν των ίππέων.

— Υποφέρεις ; ήρώτησεν ό Μαμφρέδης τήν εύγενῆ Έλένην, ήτις ριγοῦσα έκ του ψυχροῦ άνέμου, άλγοῦσα έκ του επί τόσῃν ὥραν άμεταβλήτου τής θέσεώς της και του μαρασμοῦ, όστις πρὸ πολλοῦ τήν έβασάνιζεν, είχεν έκπέμψῃ ύπόκωφον όλολυγμόν.

— Έγώ ; ... Σκέφθητι πῶς νά σωθῆς και νά σώσῃς τά τέκνα μας. •

— Υποφέρεις ; επέμεινε λέγων ό Μαμφρέδης.

— "Ω ! μή φροντίζῃς περί έμοῦ... Ποῖος ήξέρει μή τά παθήματά μου ταῦτα θεωρηθῶσιν ὡς έξίλασμός.

— "Οχι, όχι: τό λευκόν είναι λευκόν, και τό σιτάρι αἶρα δέν γίνεται. Έκάστη ψυχή άς σκέπτεται περί έαυτῆς. Έν τῇ κοιλάδι του 'Ιωσαφάτ, έκαστος θά δώσῃ λόγον διὰ τά ιδικά του άμαρτήματα. Σὺ δέν πρέπει νά ύποφέρῃς δι' έμέ.

Ήσαν επί των ύπρειῶν του ὄρους τής Κεζίμης, επί τής κορυφῆς του ὁποῖου και σήμεραν έτι φαίνεται ή χώρα του Πρεζεντσάνου.

Ό Μαμφρέδης διέταξε ν' άφίσωσι τήν πεπατημένην ὁδόν και, κλίνοντες πρὸς τά δεξιά, νά εισδύσωσιν εις τά ένδότερα του δάσους των πευκῶν, ὅπερ έκάλυπτε τό πρανές του ὄρους, διότι εκεί ήθελε ν' άναπαυθῇ.

'Η διαταγή αύτη ήκούσθη εύχαρίστως, διότι ή κατεσπευσμένη φυγή και ό ψυχρός τής νυκτός αἴρ είχαν καταβάλλῃ και τούς γενναίους.

Εισδύσαντες λοιπόν περί τά έκαστὸν βήματα εις τό δάσος, άφίππευσαν και, άναψάντες μεγάλην πυράν, ήρχισαν νά θερμαίνωνται.

Άφίππευσεν έπίσης και ή βρασιλική οἰκογένεια.

Ό Μαμφρέδης έστράφη και είδε παρὰ τό πλευρόν του τήν Έλένην και παρὰ τήν Έλένην τήν 'Ιόλην. 'Αλλ' ό Μαμφρέδης δέν ήτο εκεί. Στραφεῖς πρὸς τό έτερον μέρος, είδε τόν ίππότην, όστις έτεινεν αύτῷ τό παιδίον σφῶν και άβλαβές.

Ό βασιλεὺς έλαβεν αύτό εις τάς άγκάλας του. Τό παιδίον έμεῖδίασε και έγειραν τάς χεῖράς του έθώπευσε τάς παρειάς του. Τό πατρικόν πρόσωπον δέν ήδυνήθη νά διατηρήσῃ τήν άυστηρότητά του άπέναντι τής προσφιλοῦς εκείνης μορφῆς.

Ό Μαμφρέδης έκλινεν επί του μετώπου του υἱοῦ του και άπέθετο επ' αύτου θερμότατον φίλημα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

'Η Στέβαρτ, ήναγκασμένη νά ψευσθῇ, είπεν ότι τήν άνέμενον εις Σκωτίαν έν τῇ οἰκογενείᾳ τής μητρός της.

Και ό κόμης, ὡς άνθρωπος ύψηλής άγωγῆς, όστις φοβεῖται μή γένηται ένοχλητικός, έπαύσατο έπιμένων ὅπως μείνῃ, Μετά τινα λεπτά, τό ὄχημά του παρε-

λάβανεν αὐτὸν μετὰ τῆς Σάρρας, πρὸς τὸ μοναστήριον, εἰς δ' ἀφίκοντο μεθ' ἡμίσειαν ὥραν.

Διὰ πρώτην φοράν ἔβλεπεν ὁ κόμης τὴν ἀνεψιάν του ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Εὐρην αὐτὴν ὥχραν καὶ καταβεβλημένην. Ὑποπεύων τὴν ἠθικὴν ταραχὴν τῆς νεάνιδος, ἀνησυχεῖ περὶ τῆς ὑγείας της καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς τῆς Σάρρας :

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ Λευκὴ εἶναι λίαν μεταβεβλημένη. Κακῶς ἔπραξε νὰ ἐγκλεισθῇ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ἐν τῷ ψυχρῷ μοναστηρίῳ τούτῳ... Ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἡσθένησε.

Ἡ Σάρρα ὕψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους καὶ κατέφαγε δι' ἀγρίας χαρᾶς τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος ἔχνη τῶν βασιάνων, ἀπερ' ὑπέστη. Ὑπέφερε λοιπὸν καὶ αὐτὴ, ἡ εὐνοομένη!

Ἡσθάνετο λοιπὸν ἐπίσης τὸν ἀντίκτυπον ὄλων τῶν ἀλγηδόνων τῆς ἀντερραστρίας της! Καὶ ὁ θρίαμβός της ἦτο συνάμα μαρτύριον.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μεθ' ἡμῶν ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὴν δεσποινίδα.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ἐδῶ ἕως αὐρίου τὸ πρωτὶ.

Ἐφρικία ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς διελεύσεως τῆς ἐσπέρας ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῆς Σάρρας οἰκίᾳ. Προϋτίμησε τὰς ἀγωνίας τῆς μοναξίας, τὴν πυρετώδη προσδοκίαν τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας, ἐν τῷ σιωπηρῷ κελλίῳ της, τῶν ὀδυνηρῶν ἀγωνιῶν, ὅς ἔδει νὰ καταβάλλῃ, ὅπως δεικνύη τῷ κόμητι πρόσωπον φαιδρὸν καὶ μεδιδῶν.

— Αἱ λοιπὸν! ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν ἡγουμένην, εἶπεν ὁ κ. Καναλέλ, ὅπως τὰ πάντα διευθετηθῶσι διὰ τὴν αὐρίον.

Ἐξῆλθε, καί, ἐν τῇ ἐπισήμῳ σιγῇ τοῦ θαλάμου ἐκείνου, αἱ δύο γυναῖκες διετέλουν θεωροῦσαι ἀλλήλαις, ἡ Σάρρα σθεναρὰ καὶ ἀπειλητικῇ, ἡ Λευκὴ καταβεβλημένη καὶ ἀσθενής.

— Λοιπὸν αὐρίον, εἶπεν ἡ κόμηςσα. Σοὶ μένει μία ἔτι νύξ ὅπως ἀποφασίσῃς ὀριστικῶς. Ἐσκέφθη, ἐν τῇ μονῶσει σου;

— Ὑπέφερα, ἔκλαυσα καὶ ἐδεήθην, ἀπεκρίνατο ἡ Λευκὴ.

— Ἄρα μετεβλήθησαν αἱ ἀποφάσεις σου κατόπιν τούτων;

— Ὅχι.

— Ἐμμένεις λοιπὸν, παρὰ τὰς παρακλήσεις μου, παρὰ τοὺς φόβους μου;

— Παρὰ τὰ πάντα.

— Σὺ, ἡ τόσον εὐσεβής, δὲν διστάζεις νὰ μοὶ κλέψῃς τὸν ἀνθρώπον οὐ ἐρώμαι; ἀνεφώνησεν ἡ Σάρρα, ἀπωλέσασα πᾶν μέτρον καὶ ὀρθωθείσα τρομερὰ πρὸ τῆς δεσποινίδος Δεσυνῆς.

— Ἀπογορεύω ὑμῖν ν' ἀτιμάζετε δημοσίᾳ τὸν σύζυγον, ὃν ὀρκίσθητε νὰ σέβητε...

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ ὠμίλησε χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς προσηλώθησαν μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τινος ἀγίας εἰκόνας, ὡσεὶ διετέλει ἐν ἐκστάσει πρὸ οὐρανίου δράματος.

Τὸ βλέμμα τῆς Σάρρας ἠκολούθησε τὸ τῆς νεάνιδος. Ἐν ὥραίῳ ἐκ μέλανος ζύ-

λου πλαίσιῳ ὑπῆρχεν ἀριστοτεχνικὴ εἰκὼν, παριστάσα τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, κύπτουσαν ταπεινῶς ἐν τῷ κονιορτῷ καὶ ἀπομάσσουσαν διὰ τῆς μακρᾶς κόμης της τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος.

Τεταραγμένοι περὶ τὸν διδάσκαλόν των, οἱ μαθηταὶ παρίστανται ἐν τῇ τῆς ταπεινώσεως αὐτῇ πράξει μετανουοῦσης ἀμαρτωλῆς, καὶ ἐπαινοῦντες τὴν συντριβὴν αὐτῆς.

Ξανθὸν φῶς διαχέεται ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς μορφῆς τῆς Μαρίας, αὐγάζον τὴν χρυσὴν κόμην της. Κατὰ παράδοξον δὲ συνάντησιν, ὑπῆρχε μετὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης κεφαλῆς καὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς Σάρρας καταπληκτικὴ ὁμοιότης.

Ἡ κόμηςσα δι' ἐνὸς βλέμματος εἶδε τὴν εἰκόνα ὁλόκληρον, ἐνόησε τὴν κρυφίαν τῆς Λευκῆς ιδέαν.

Νοερῶς ἡ νεάνις ἐποίει προσέγγισιν τινα μετὰ τῆς μετανόιας τῆς ἀγιασθείσης γυναικὸς καὶ τοῦ σφάλματος, εἰς δ' ἡ Σάρρα ἤθελεν οἰκτρῶς νὰ ἐπαναπέσῃ. Καὶ ἐνδομύχως ἀνεφώνει αὐτῇ :

— Ποίησον ὡς αὕτη, μεταμελήθητι καὶ θ' ἀνεγερθῇς μεῖζων καὶ σθεναρωτέρα.

Πάραυτα ἡ Σάρρα ἐγένετο σκυθρωπῇ.

— Νὰ μετανοήσω, αἱ! νὰ παραιτηθῶ ἐκείνου, ὃν λατρεύω; εἶπεν. Ὅχι! Ὅχι! Δὲν εἰμαι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες μετανουοῦσι καὶ παραιτοῦνται. Ἐπιμένω ἐγώ, καὶ θὰ ἐπιμείνω, δι' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ. Μὴ ζήτη νὰ μὲ ἀπατήσῃς, διὰ τῆς ὑποκριτικῆς εὐσεβείας σου, διὰ τῶν πλήρων διπροσωπείας παρακελεύσεών σου. Σὺ δὲν ἐπιθυμεῖς τὴν λύτρωσίν μου, τὴν σωτηρίαν μου; θέλεις τὸν ἐραστὴν μου, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἄ! πρόσεξον καλῶς, διότι ἐπὶ τέλους, χάνω τὴν ὑπομονήν! Σὺ δὲν εἰξεύρεις τί πράττεις ἀνθισταμένη εἰς ἐμέ. Ἔσο συνετὴ!

Ἐπαυσε πρὸς στιγμὴν, εἶτα μετ' ἀγρίας εἰρωνείας :

— Σὺ ἦτο ἐτοίμη νὰ γείνης καλογραία ἄλλοτε, αἱ! λοιπὸν, γινεὺ τώρα! Εὐρίσκεσαι ἐντὸς μοναστηρίου, διατί δὲν μένεις διὰ παντός;

Τῆς δὲ Λευκῆς μὴ ἀποκρινομένης εἰς πάντας τούτους τοὺς λυσσαλέους λόγους :

— Λοιπὸν, δι' ὑστάτην φοράν, θέλεις νὰ παραιτηθῇς τοῦ συνοικεσίου τούτου;

Τὸ βῆμα τοῦ κόμητος ἀντήχησεν ἔξωθεν, ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἀντιθαλάμου. Ἡ Σάρρα ἐνόησεν ὅτι ἐν λεπτὸν μόνον τῇ ὑπελείπετο, ὅπως πείσῃ τὴν δεσποινίδα.

Ἐπλησίασε λοιπὸν αὐτήν, ἔσφιγξε τὰς χεῖρας αὐτῆς μέχρι συντρίψεως, προσπαθοῦσα νὰ παρασύρῃ ἢ νὰ κάμψῃ τὴν ἡμερον πλὴν ἀκλόνητον ταύτην φύσιν.

— Ἀπαραιτήτως λοιπὸν ἐννοεῖς νὰ προβῇς εἰς αὐτὸν τὸν γάμον; ἐτονήθουσε διὰ φρικαλέου τόνου. Αἱ λοιπὸν! Ἔστω! Ἀλλὰ σκέφθητι μὴ γείνης χήρα.

Καὶ ποιήσασα κίνημά τι ὀργίλον, ἀπεμακρύνθη ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος.

ΙΘ'

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἡ Σάρρα ἔπαυσε τοῦ συνέχειν ἑαυτὴν καὶ ἀφέθη εἰς ὅλην τὴν βιαιότητα τῆς φύσεώς της. Καθ' ὅλην τὴν πρὸ τοῦ γεύματος νύκτα περιεπάτει ἐν τῷ θαλάμῳ της, μετ' ἀνώμαλον βῆμα, τρεκλίζουσα, ὁμιλοῦσα ὑψηλῶς.

Ἐκ τῆς Σάρρας ἐκείνης, ἣν ἡ παιδείσις κατέστησε μεμορφωμένην, ἐξηυγενισμένην καὶ ἀξιολάτρευτον, οὐδὲν ἔμεινεν. Ἡ Ἀθιγγανὶς ἀνεφάνη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φύσει, μετὰ τῶν ἀδαμάστων ἐνστίκτων, καὶ τῶν ἀγρίων παθῶν της.

Ἡθελε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος της νὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ μῖσος ἀντικατέστησεν ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸν ἔρωτα.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Στέβαρτ, κεκλεισμένη μετ' αὐτῆς, ἀπώλεσε, διὰ πρώτην φοράν τοῦ βίου της, τὸ βρετανικὸν φλέγμα της.

Περίτρομος διατελοῦσα ἐκ τοῦ ἀποτροπαίου θεάματος τῆς μανιωδούς ταύτης θλίψεως, βλέπουσα τὴν παραφροσύνην ἐπωαζούσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, προσεπάθει νὰ τὴν πρᾶνῃ, δι' ὁμιλιῶν λογικῆς καὶ παραμυθίας μεστῶν, πλὴν ἐπὶ μᾶλλον τὴν λύσσαν αὐτῆς ἐξαπτουσῶν.

Εἰς τὰς σενετὰς ταύτας νοουθεσίας ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεκρίνετο διὰ μανιωδῶν ἐκφωνήσεων.

Δὲν συνεζήτει, ἐβλασφήμει. Τὸ στήθος αὐτῆς ὑπὸ τῆς χολῆς κατεσθίμενον ἐγένετο πύραυρον, ἡ δὲ κεφαλὴ της ἐπληροῦτο συγκεχυμένων θυρόδων.

Ἐκυλίετο κατὰ γῆς, σπαρταττομένη ὑπὸ φρικαλέας νευρικῆς κρίσεως, πατάσσουσα τὸ δάπεδον διὰ τοῦ μετώπου, ὡσεὶ θέλουσα νὰ φονευθῇ.

Ἐπὶ τινὰς ὥρας, παρὰ φρον, συστρεφόμενη ὑπὸ σπασμῶν, οὐδὲν εἶχεν ἀνθρώπινον. Αὕτη μάλιστα ἡ ὑπέρμετρος τοῦ πάθους ἔξαψις ἐπήνεγκεν ἡρμίαν τινα.

Ἐνοκλᾶζουσα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς φίλης της ἔχουσα, ἔμεινε μέχρι τῆς πρωίας, μετ' ἐνδομύχως ἀτενέας, κατὸν δέρμα, ἐξησθενημένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

Ὡλόλυζεν ἡπίως, καλοῦσα τὸν Πέτρον καὶ ἱκετεύουσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς αὐτήν, φανταζομένη ὅτι ἠκούετο ὑπ' ἐκείνου. Ἡ κυρία Στέβαρτ μάτην παρεκάλει αὐτὴν νὰ κατακλιθῇ.

Ἐφαίνετο κωφὴ, δὲν ἤκουεν ἢ τὰς ἐσωτερικὰς φωνάς, αἵτινες ὠμίλουν αὐτῇ, ἐνέπνεον αὐτῇ κινδυνώδη σχέδια.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἔκρινεν ὅτι ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο λίαν σοδαρά· γινώσκουσα τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς προησθάνθη δυστύχημά τι, καθότι ἡ Σάρρα ἦτο ἱκανὴ νὰ προβῇ εἰς ἀπελπιστικὸν τι διάβημα, ὅπερ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ἡρώτησεν ἑαυτὴν ἂν δὲν ἐθεώρει καθήκον της νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα περὶ τῆς ἀνησυχίας καταστάσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκετο ἡ σύζυγός του.

Ἀλλὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα δὲν ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τῷ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλ-

μούς και να καταστρέψῃ ἀσφαλέστερον τὴν Σάρραν;

Ἡ ἡὼς κατέλαβεν αὐτὰς οὕτω, ἀμφοτέρας, ἐν φρικῶδει ἀταξίᾳ.

Ἡ Σάρρα ἐφαίνετο συνελθοῦσα ὀλίγον.

Ἡ γέρθη καὶ μετέβη εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐθεώρησε τὴν ὠχρὰν λάμψιν, ἥτις ἐλεύκανε τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, ἀφῆκε στεναγμὸν καὶ ἐτονθόρυσεν:

«Ἦλθεν ἡ ἡμέρα!»

Ἐποίησε βήματά τινα τυχαίως ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἔστη διανοουμένη.

— Σὺς παρακαλῶ, προσφιλές τέκνον μου, εἶπεν ἡ κ. Στέβαρτ, κατακλίθητε, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἐλεεινὸν καὶ δὲν εἴσθε διόλου εὐπαρουσίαστος.

Ἡ Σάρρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον συναινέσεως, καὶ ἀφειθέσα εἰς τὴν γραίαν φίλην της, ἐξεδύετο ὑπ' ἐκείνης ὡς παιδίον.

Κατεκλίθη, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἀνεωγμένοι, καὶ τοὶ ἀπῆλκε φαινομένης τινος γαλήνης, μέχρι τῆς ὀγδόης ὥρας.

Ἦδη τὸ μέγαρον ἀντῆχει ὑπὸ θορύβου καὶ κινήσεως· ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ.

Ἦτο πελιδνὴ.

Ἡ κ. Στέβαρτ δὲν ἀφῆκε τὴν θαλαμὴν πόλον νὰ εἰσέλθῃ· ἐφοβήθη μὴ ἡ φρικῶδης καταστάσις τῆς νεαρᾶς γυναικὸς προξενήσῃ ἐκπληξιν, καὶ παράσχῃ ἀφορμὴν σχολίων.

Τὴν ἐνέδυσεν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, τὴν ἐκόσμησε διὰ τὴν τελετὴν καὶ διὰ τῶν ἐπιδαψιλευθεισῶν αὐτῇ περιποιήσεων τῆς ἀπέσπασεν ἐν ὠχρὸν μειδίαμα.

— Ὁ καλλωπισμὸς τῆς καταδίκου, ἐτονθόρυσεν ἡ Σάρρα. Εἴτα ἐγένετο αὖθις κατηφὴς καὶ ἀνήσυχος.

Τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ ἡ δεσποινὴς Δεσυνὴ ἀφίκετο εἰς τὸ μέγαρον, ἐνθα ἔμελλε ν' ἀμφιεσθῇ δις, τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν δημαρχίαν, καὶ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐφοβεῖτο ἀπελπιστικόν τι κίνημα τῆς Σάρρας.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἠπειλεῖτο, καὶ ἤθελε νὰ μειώσῃ τὸν ἐκ τούτου κίνδυνον.

Δὲν ἔπρεπεν ἡ ἐγκαταλειμμένη νὰ λάβῃ καιρὸν ὅπως σκεφθῇ.

Τῇ δεκάτῃ παρὰ τέταρτον ὁ Πέτρος, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἀφίκετο, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν δημαρχίαν μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τῶν μαρτύρων.

Ἡ κόμησσα ὄφειλε νὰ περιμείνῃ εἰς τὸ μέγαρον ἕως οὗ ἐπανέλθωσι καὶ μετ' αὐτῆς τότε μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς.

Ἡ Σάρρα ἐφαίνετο μὴ ἔχουσα συνείδησιν τοῦ ὅπερ ἔπραττε.

Ἐβαδίζεν ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Ἐφριξεν ὅτε ἤκουσεν ἡχοῦσαν τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ εἶπε, «τετέλεσται! ἡνώθησαν».

Ἐν τούτοις, εἰς αὐτὴν καὶ εἰς πάσας τὰς γυναῖκας, ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ ἦτο ἡ ἔχουσα πλεῖονα σπουδαιότητα.

Ἀκούσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μεγάρου τὴν τροχοδρομίαν τοῦ ἐπανάγοντος τὸ ζεύγος ὀχήματος ἐσκίρτησε, καὶ παρασυρθεῖσα

ὑπὸ τῆς Στέβαρτ, κατήλθεν, ἐρρίφθη ἀκηδῶς ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ μόνον παρατηρήσασα τὴν ἐκκλησίαν εὗρεν ὀλίγην διαύγειαν.

Ἡ καρδιά της ἔπαλλε σφοδρῶς. Προσεβλήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς εἰκόνος, ὑφ' ἧς ὅτε πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν ἔλθῃ ἐν λευκῷ ἱματισμῷ.

Ὁ κυανὸς οὐρανὸς ἐξετείνεται ὑπεράνω τοῦ ἐκ φαίου λίθου περιστύλου, ἡ αὐτὴ συνοδεία συνωστίζεται ἐπὶ τῶν βαθμίδων ἀπληστος τοῦ νὰ θεᾶται, ὁ αὐτὸς τάπητες ἀνήρχετο μέχρι τοῦ χοροῦ καὶ, διὰ τῆς ἀναπεπταμένης μεγάλῃς θύρας, ὁ βωμὸς ἐφαίνετο ἀπαστράπτων ὑπὸ φώτων, ἐνῶ οἱ μεγαλοπρεπεῖς τόνοι τοῦ ὀργάνου διέχουν εἰς τὸ ἐν κατανύζει ἰστάμενον πλήθος τὸν ρυθμὸν τοῦ ἐπισήμου ἐμβατηρίου.

Πόσα συμβάντα τοῦ βίου ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς τόσῃ ὀλίγον μεμακρυσμένης ἐν τοσούτῳ!

Ὅποσαι τέρψεις, πάλαι, ἀπελπισίαι!

Κύψασα ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου της προσεπάθησε νὰ μεταρσιωθῇ ἐν μελέτῃ.

Ἦτησεν ἐγκαρδίως παρὰ Θεοῦ νὰ εἰσθιβάσῃ ἐν τῷ τεταραγμένῳ αὐτῆς πνεύματι ἀκτίνα φωτός.

Ἐξωτερικὴ τις ἐκδήλωσις, ὕλικόν τι σημεῖον, δυνάμενον νὰ φανῇ ὡς οἰωνός, λέξις τις προφερομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἥτις ν' ἀποκρίνηται εἰς τὴν ἀπόκρυφον ἀγωνίαν της, καὶ θὰ ἐγκατέλειπε τὴν ἐκδίκησιν, θὰ παρητεῖτο τοῦ μίσους, θὰ ἐθυσίαζεν αὐτήν.

Οὐδὲν ὅμως ἔπληξε τοὺς ὀφθαλμοὺς της. Τὰ ἀγάλματα τῶν ἁγίων διετέλουν ἀκίνητα ἐπὶ τῶν στυλοβατῶν, οἱ ὕλοι τῶν παραθύρων δὲν ἐφωτίσθησαν ὑπὸ λαμπροῦ φωτός, τὰ πάντα ἔμειναν ἐν τῇ σκιά.

Καὶ ἡ Σάρρα οὐδὲν ἄλλο εἶδεν ἢ τὸν Σεβεράκ παρὰ τῇ Λευκῇ φεύγοντα ἐσαεῖ ἀπ' αὐτῆς, γενόμενον σύζυγον ἄλλης, εἰς ἣν ὤμνυε πίστιν.

Ἡ Σάρρα δὲν ἐδίστασε πλέον.

Ὁ οὐρανὸς ἐφάνη ὅτι συνωμότηι κατ' αὐτῆς.

Ἐρρίφθη ὁ κύβος.

Ἐνδομύχως ἀνεφώνησε:

— Δὲν θ' ἀνήκῃ εἰς σέ! Ἐλαβες τὸν ἐραστὴν μου, θ' ἀρπάσω τὸν σύζυγόν σου!

Εἶχεν ἐπανεύρῃ νέον σθένος.

Τὰ τεταμένα μέχρι ρήξεως νεῦρά της ὑπεστήριζον αὐτήν.

Ἡδυνήθη νὰ μειδιάσῃ.

Ἦπέστη τὴν φρικαλέαν βάσανον τῶν συγχαρητηρίων καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον γαλήνῃα τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ φέρουσα πράγματι φρικώδη τρικυμίαν, τὴν φρικωδεστέραν, ἥτις ἀνετάραξέ ποτε ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Ὁ κόμης ἀπέφυγε μὲν τοῦ νὰ δώσῃ μεγαλοπρεπῆ τράπεζαν εἰς τιμὴν τοῦ γάμου τῆς ἀνεψίᾶς του, προσεκάλεσεν ὅμως τοὺς στενωτέρους φίλους τῆς οἰκογενείας μετὰ τὴν γαμοτελεσίαν νὰ λάβωσιν ἐν ποτήριον καμπανίτου.

Εἰς τοὺς πολυτελεῖς λοιπὸν τοῦ Καναλέλ θαλάμους ἐκλεκτὴ συναναστροφὴ συνήχθη περὶ τοὺς νεογάμους.

— Ὅλγοι μὲν εἶναι οἱ συγκεκλημένοι, εἶπεν ὁ Πομπερὰν, ἀλλ' ἐκλεκτοί.

— Τὸ ἀφρόγαλα, προσέθηκεν ὁ Le Lavinière.

Καὶ οὕτω διαλεγόμενοι οἱ δύο οὗτοι κύριοι κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν τράπεζαν, πεπληρωμένην οὖσαν φιαλῶν, κυπέλλων καὶ βαρυτίμων ἄλλων σκευῶν, ὅπως πίνωσιν ἐν ποτήριον καμπανίτου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

ΕΞΕΛΑΘΕΝ

Ο. Α' ΚΑΙ Β' ΤΟΜΟΣ

ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ

ΑΔΕΕΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ:

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Οἱ δύο οὗτοι τόμοι, ἀπαρτιζόμενοι ἐξ 80 φυλλαδίων

ΤΙΜΩΝΤΑΙ:

(ἐλεύθεροι ταχ. τελῶν)

Διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δραχμὰς 4. Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φράγκα χρ. 5.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.